

[H. Chr. Petersen.]

skatning. Rigtigst vilde det være, at bedrestillede Kommuner, Skattely, betaler en Særskat. Det er altsaa Inderigsmi-sterens Mening. Det er for Resten kønne Udsigter for Fremtiden, maa jeg sige, at det skal være en Enhed, hvilket vil betyde, at det er saa knusende ligeegyldigt, hvorledes man administrerer, for hvis man ikke selv bruger Pengene, vil de blot blive brugt af andre Kommuner, og saa vil der blive ræsonneret, hvad der er det fornuftigste: Lad os saa bruge dem selv. Alt det gamle skal fjernes. Alt det, som i gamle Dage var en Ære: at kunne klare sig selv, maa ikke eksistere mere. Naar man har soldet — og ikke alle Kommuner er jo administreret efter samme Grundprincipper — kan den, der selder, blive hjulpet af den, der sparer. Jeg vil sige til de Herrer, at de skulde stoppe her, for jeg tror ikke, at det er Samfundets Bedste, der fremmes ad den Vej.

Jeg ved godt, at der i det andet høje Ting er nedsat et Rigsdagsudvalg, men saa vidt jeg forstod, var Opgaven indskrænket til at omfatte Refusionsreglerne, og det klarer jo ikke Sagen, saafremt Udgifterne bliver ved at stige eller bliver staaende, hvor de nu er, for det er ikke dær, det onde ligger. Det vil ikke gavne Sagen i sig selv, og det nytter heller ikke at sætte Smaalapper paa, saaledes som den højtærede Socialminister var inde paa. Det, vi vil slaa til Lyd for, er en grundig Revision af Socialloven. Og jeg vil til den højtærede Socialministers Beroligelse sige, at vi tænker overhovedet ikke paa at røre ved det, der angaar de gamle, de syge og Børnene, maaske ogsaa i alt væsentligt Arbejdsloshedsforsikringen; men det, vi gerne vil have Lov til at kigge paa, og som vi vil have revideret, er Reglerne om Kommunehjælpen og andre Spørgsmaal inden for dette Omraade. De førstnævnte Foranstaltninger har vor Sympati, og paa det Punkt kan vi nok blive enige. Derfor bliver Arbejdet slet ikke saa forfærdelig svært. Det kommer til at dreje sig om Reglerne for Tilflytning — det er dær, der særlig vil blive sat ind —, Socialloven og maaske enkelte andre Ting, som alligevel vil betyde en uendelig Masse Penge; thi vi kan ikke bære disse Udgifter i Fremtiden, det maa jeg gaa ud fra, at alle forstaa.

Vi foreslaar dette Udvalg nedsat, for at man kan komme rigtig til Bunds i disse Ting, og derfor har vi taget Folk uden for Rigsdagen med, Folk, som administrerer Loven, og som kunde yde os Oplysninger, der kunde være til Sagens Gavn. Vi har

taget disse Folk med, fordi de bedst ved, hvor Skoen trykker, og kan give os Impulser, saa at denne Lov, som nu virker uheldigt, kunde blive en god Lov baade for dem, som skal yde, og for dem, som skal nyde. Et Udvalg af Rigsdagsmedlemmer alene vil være bundet af tidligere Standpunkter, der vil komme meget lidt ud af Arbejdet, og Resultatet vil sandsynligvis blive en stor Skuffelse for Befolkningen — det er mit Indtryk. Jeg haaber, at vi maa faa denne Lov ændret saaledes, at der igen kan komme en Tid, hvor Flid og Sparsommelighed ikke skal staa i Skammekrogen — det gør de nu —, men sættes til Højbords. Det er det, Landet trænger til, saa at vi kan arbejde for alle. For Tiden kører vi absolut den forkerte Vej.

Jeg beklager naturligvis, at den højtærede Socialminister ikke kunde gaa med til dette Lovforslag, det fik jeg ud af hans Tale. (*Socialministeren* [Steincke]: Det var da tydeligt nok). Ja, den var tydelig; men derfor haaber jeg alligevel, at der kan blive et Flertal i dette Ting for at gennemføre Forslaget, og saa maa den højtærede Minister tage Ansvaret for, at det bliver ned-sablet andetsteds.

K. Pedersen: Til det foreliggende Lovforslag, som angaar Nedsættelse af et Udvalg eller rettere en Kommission til at undersøge og redegøre for vore Socialudgifters Stigning, Art og Størrelse samt Fordelingen af Udgifterne mellem Stat og Kommuner og vel ogsaa Kommunerne imellem, vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger. Disse Bemærkninger angaar selve Lovforslaget, nemlig Spørgsmaalet om Nedsættelse af en saadan Kommission.

Hvad angaar en Undersøgelse som den, dette Lovforslag har til Maal, har vi fra Venstres Side foranlediget Sagen taget op i Folketinget gennem en Forespørgsel. Ganske vist tog selve Forespørgselen mest Sigte paa Udgifternes Fordeling, men under Behandlingen i Folketinget blev der af Ordførere inddraget Spørgsmaalet om Udgifternes Stigning. Resultatet af Forhandlingerne blev, at der saavel fra Ministerens som fra de fire store Partiers Side var fuld Tilslutning til at nedsætte et Folketingsudvalg til at undersøge Sagen nærmere. Nu ved jeg meget vel, at det selvfølgelig ikke er gjort med at nedsætte et Udvalg, idet det er begrænset, hvor lang Tid et saadant Udvalg kan sidde, men jeg maa forstaa den højtærede Ministers Udtalelse i Dag saaledes, at han vil gøre, hvad der kan gøres for at fremme dette Arbejde saa